

Hồi 77

**Hà tất phải cho chất độc lưu truyền khắp
thiên hạ**

Ngẫu nhiên chữa khỏi vết thương độc của Lan Nhi, Thanh Lam mừng rỡ khôn tả.

Lan Nhi thở hắt ra một cái thực mạnh, người cử động mấy cái rồi mới từ từ mở mắt ra nhìn. Nàng chỉ liếc nhìn Thanh Lam một cái rồi nhắm mắt lại ngay.

Có lẽ vì trúng độc lâu ngày, vì không ăn uống gì hết, đã nhờ có Tuyết Liên Tử của Băng Phách phu nhân, chất độc không xâm nhập được vào trong người, nhưng sức khỏe đã kém sút đi rất nhiều nên nàng mới có hiện tượng như thế.

Thanh Lam thấy vậy vội lấy cây sâm ngàn năm ra thái một miếng mỏng bỏ vào mồm nhai rồi mớm cho Lan Nhi và dùng chân khí đẩy nước sâm xuống dưới tạng phủ của nàng.

Cây sâm ấy quý báu thực. Lan Nhi vừa uống được chốc lát đã mở mắt ra, đôi ngươi có thần ngay, và mặt nàng cũng hồng hào dần.

Lúc này Thanh Lam mới nhớ đến trận đấu ở bên ngoài. Chàng vội vận nội công xoa bóp cho Lan Nhi để nàng chóng được phục hồi sức khỏe. Vì thời gian lúc bấy giờ quý báu lắm, Lan Nhi càng sớm hồi phục lại sức khỏe bao nhiêu thì càng có lợi bấy nhiêu.

Nội lực của chàng đi tới đâu là Lan Nhi rùng mình tới đó. Khi tay chàng xoa bóp tới trước ngực của nàng ta thấy có hai cục thịt như hai trái lê vừa mềm vừa rắn chắc, chàng liền cảm thấy trong người rạo rức và khó chịu, vội rút tay ngay lại, không dám xoa bóp vào chỗ đó nữa.

Trong lúc Thanh Lam xoa bóp cho Lan Nhi tất nhiên phải mất rất nhiều hơi sức. Lúc ấy Lan Nhi nửa tỉnh nửa mê, nhưng sự thật Thanh Lam làm những gì, nàng đều biết rõ hết. Nàng chỉ hao tốn cảm thấy hai luồng hơi nóng ở hai bàn tay của Thanh Lam dồn sang người mình, đi tới đâu là dễ chịu tới đó, nhất thời nàng không muốn chàng ngừng tay ngay, nên dù đã tỉnh táo rồi mà vẫn nhắm nghiền hai mắt, làm như hãy còn chưa tỉnh.

Một lát sau, nàng bỗng mở mắt ra, và nghe thấy Thanh Lam hỏi:

- Em đã tỉnh rồi đấy à?

Nàng nhận ra ngay đó là tiếng nói của người yêu nên trống ngực đập rất mạnh, lúc này nàng không biết là yêu hay là hận, nhưng nàng vẫn hậm hực đáp:

- Thôi đi.. đại ca đừng có chú ý tới con bé này nữa.

- Sao Lan Nhi lại nói như thế?

- Đại ca đã có Kỳ muội rồi, còn nghĩ gì đến con bé này nữa.

Nói tới đó, nàng nghĩ tới Liễu Kỳ, nước mắt lại ứa ra, và nức nở khóc liền.

Thấy nàng khóc như thế, Thanh Lam không biết dùng lời lẽ gì để an ủi nàng, chỉ khẽ bảo rằng:

- Lan Nhi, em đừng có hiểu lầm như thế....

Lan Nhi giơ hai tay lên bịt tai, lắc lư người mấy cái rồi đáp:

- Tôi không nghe. Tôi không muốn nghe. Đại ca đi kiếm những người ấy đi, đừng có lý tới con bé này nữa.

Thanh Lam gượng cười, vì chàng chỉ yêu có một mình Hồng Tuyền cô nương thôi, còn mấy nàng này chàng đều coi họ như em gái của mình cả, nên chàng vẫn bình tĩnh cầm vào vai nàng khẽ lay mấy cái và nói tiếp:

- Lan Nhi đừng giận anh nữa. Đó là một sự hiểu lầm.

Nói tới đó, chàng liền đem chuyện mình tưởng lầm Liễu Kỳ là nàng, và đưa nàng ta lên núi Chung Nam nhờ người cứu chữa, rồi mình đi Trường Hận Cốc cứu người như thế nào, bị trúng phải độc thủ của Đường Thiên Sinh ra sao, sau lại theo dõi vào Tứ Xuyên, thấy nàng bị Phi Thiên Ngô công dùng Ngũ Độc chưởng đả thương. Bằng Phách phu nhân sai Châu Nhi báo tin cho hay như thế nào, mình đi mượn Hồng Hoàng Châu để cứu chữa cho nàng ra sao, nhất nhất kể lại hết cho nàng nghe.

Tuy Lan Nhi giơ hai tay lên bịt tai, ra đều không nghe, nhưng sự thật lời nói của Thanh Lam đều lọt vào tai nàng hết, không sót một câu một chữ nào cả. Vì vậy nàng mới nín dần, và nhận thấy chỉ tại mình nóng tính quá nên mới có sự hiểu lầm như thế.

Nàng rất yêu Thanh Lam nên trốn cha mẹ xuống núi Thác Thành, rồi cứ như ẩn như hiện mà theo sau chàng. Vì vậy nàng đã phải chịu đựng rất nhiều nỗi đắng cay.

Thanh Lam kể xong, Lan Nhi lại càng khóc lớn tiếng thêm, hình như nàng muốn dùng nước mắt để tẩy trừ những nỗi uất ức ấy,

và đồng thời nàng cảm thấy chỉ có nước mắt mới che giấu được sự hổ thẹn kia.

Thanh Lam thấy nàng khóc sướt mướt như vậy, càng động lòng thương thêm, cứ vuốt ve mái tóc và đầu nàng hoài.

Lan Nhi bỗng cảm thấy có một sự ấm áp từ hồi nhỏ đến giờ chưa hề có bao giờ, và nhận thấy chàng ta vuốt ve như thế này còn hơn là dùng thiên ngôn vạn ngữ để an ủi mình, rồi nàng như một đứa trẻ gục ngay và lòng Thanh Lam. Lúc này Thanh Lam đã cảm thấy trống ngực của mình đập rất mạnh, rồi bỗng dưng ôm chặt lấy nàng. Hai người im lặng, chẳng nói chẳng rằng...

Đang lúc ấy, bỗng có tiếng kêu “bùng” thật lớn, Lan Nhi vội nói:

- Lam đại ca, chúng ta mau ra xem họ đang làm gì đi.

Thanh Lam mới giật mình thức tỉnh. Chàng không hiểu trận đấu ở bên ngoài đã biến chuyển ra sao? Chàng chưa kịp trả lời thì Lan Nhi đã vội vén tấm màn lên và nhảy ngay ra bên ngoài. Đáng lẽ nàng mới được lành mạnh cần phải nghỉ ngơi chốc lát để lấy lại hơi sức đã, ngờ đâu nàng lại hấp tấp chạy ra như thế nên Thanh Lam hoảng sợ vô cùng, vội đuổi theo nàng ngay.

Lan Nhi vừa ra tới nơi đã múa chưởng nhằm Thiên Sinh tấn công luôn.

Lan Nhi vừa dùng chưởng tấn công vừa rút kiếm ra chém y, chỉ một nhát đã chặt đứt gãy được cánh tay của Thiên Sinh ngay, rồi nàng nhảy sỏ tới tấn công Tán Đình.

- Ủa! Chị Lan đấy à?

Bạch Mai đã nhận ra là Lan Nhi liền thất thanh kêu gọi như vậy, rồi quay người lại nói với Tiểu Hồng rằng:

- Chị Tiểu Hồng, chúng ta mau qua bên kia ngay để giúp chị Lan Nhi đi.

Nói xong, nàng theo chân Lan Nhi đi luôn.

Tiểu Hồng quay đầu lại nhìn, thấy Thiên Sinh mặt nhợt như không có sắc máu, người lão đảo sứt ngã.

Tiểu Hồng coi kẻ ác như kẻ thù, thấy vậy khi nào lại chịu buông tha cho Thiên Sinh. Nàng vội tung mình nhảy tới, nhằm Thiên Sinh ném luôn một nắm Bắc Cực Hàn Tinh.

Chỉ tại Thiên Sinh xưa nay tác ác tác quái quen đi rồi và cũng rất hay dùng chất độc để giết người, nên lúc này Thiên Sinh đã bị

chém cụt mất cánh tay phải mà vẫn còn bị chết dưới ám khí ác độc của Tiểu Hồng.

Bốn cái bóng người lần lượt phi tới trước đấu trường. Bằng Phách phu nhân với Ngô Tán Đình vẫn cầm cự với nhau như trước, hình như cả hai đều không biết là có người đã phi tới cạnh. Vì họ thi thố chân lực với nhau đã tới giai đoạn sinh tử, nên không một người nào dám sơ ý hết.

Trong hai người ấy có một người chống đỡ không nổi, thì nếu không phải là Bằng Phách phu nhân bị chất độc ở áo bào độc đưa ra làm cho chết ngay tại chỗ, thì tức là Ngô Tán Đình đã bị Bằng Phách Hàn Quang của đối phương làm cho chết rét, nên trận đấu của hai người rất gay cấn, chỉ sai một ly là toi mạng liền.

Vì vậy mà cả hai không một ai dám sơ y và cũng phải giở toàn lực ra đối phó.

Càng đấu lâu bao nhiêu, cả hai càng mệt mỏi bấy nhiêu, mồ hôi toát ra như tắm, chân tay mình mẩy đã run lẩy bẩy.

Nội lực của Tán Đình vốn dĩ kém hơn Bằng Phách phu nhân một mức, nhưng nhờ có cái áo bào độc nên y mới cầm cự được bấy nhiêu lâu. Lúc này y đã thở hồng hộc, mồ hôi toát ra như tắm, chung quanh người y như có một làn sương mù bao bọc, đó là độc khí ở trong độc bào của y phát ra, nhưng vì bị hơi lạnh của Bằng Phách phu nhân ngăn cản nên không sao tiến lên được.

Còn Bằng Phách phu nhân thì cũng dần hơi lạnh ở hai tay ra hoài.

Trận đấu của người có lẽ đi tới chỗ cả hai cùng liệt sức mà chết chứ không sai.

Chỉ trong nháy mắt đã có bốn cái bóng người lần lượt phi tới. Lan Nhi vừa nhảy tới nơi, đã múa đoản kiếm xông vào tấn công Tán Đình liền.

- Lan Nhi, không nên. Y có độc khí đấy...

Thanh Lam biết có ngăn cản cũng không kịp, nên mồm vừa quát bảo, tay đã múa Hồng Hoàng Châu xông vào tiếp viện ngay.

Động tác của hai người nhanh không thể tưởng tượng được. Lan Nhi múa kiếm nhảy vào tấn công trước, Thanh Lam cũng múa Hồng Hoàng Châu xông tới tiếp ứng ngay.

Đang lúc ấy đằng xa có tiếng người nói vọng tới:

- Xin Giang thiếu hiệp hãy nương tay.

Tiếp theo đó, có một bóng đen nhanh như điện chớp phi tới. Nhưng dù sao người này cũng chậm mất một bước, hơi giải độc Hồng Hoàng Châu đi tới đâu là chất độc của áo bào độc bị tiêu tan tới đó. Tán Đình đã lạng lạng ngã lăn ra đất máu tươi chảy ra như suối cả cái áo bào độc của y cũng đã bị Lan Nhi chặt đứt làm đôi.

Thanh Lam quay đầu lại nhìn người vừa kêu gọi mình, mới hay người đó là một ông già và cũng chính là Liễu Thanh Hà, người đã cho mình mượn Hồng Hoàng Châu. Dưới nách của ông ta có kẹp một thiếu nữ đầu tóc rối bù. Vừa tới nơi, ông ta đã vứt ngay thiếu nữ xuống đất, hình như thiếu nữ ấy đã bị ông ta điểm huyết, nên cứ nằm yên ở dưới đất, không hề cử động chút nào hết. Thanh Lam nhìn kỹ mới biết người đó chính là Liễu Giao Cơ.

Thanh Hà vẻ mặt râu rĩ, nhìn vào hai cái xác của Thiên Sinh với Tán Đình, mồm lẩm bẩm nói:

- Đại sư huynh! Nhị sư huynh! Hà tất hai vị phải lưu chất độc khắp thiên hạ, giết hại lương dân, để đến nỗi bị kết quả như thế này.

Thanh Lam thấy ông ta nói như thế, trong lòng ăn năn vô cùng liền nghĩ:

“Nếu không được ông ta cho mượn Hồng Hoàng Châu thì mình đã chết ở trong Độc Trận đồ rồi, chứ làm sao có thể xuyên qua được trận ấy mà sống sót cho tới bây giờ nữa. Ngay cả Ngũ Độc thần công ở trong người Lan Nhi cũng không sao giải cứu nổi, mà bây giờ mình thì có Hồng Hoàng Châu lại đang tâm giết chết chai người sư huynh của người ta như thế. Tuy Thiên Sinh với Tán Đình lưu độc thiên hạ, tội rất đáng chết rồi, nhưng lúc này ta biết nói năng làm sao với vị Kiếm Sơn cư sĩ này cơ chứ”

Chàng càng nghĩ càng bứt rứt thêm, vừa trao trả Hồng Hoàng Châu cho Liễu Thanh Hà, vừa chấp tay vái chào và nói:

- Tiểu sinh được lão trượng cho mượn Hồng Hoàng Châu nên bốn anh em tiểu sinh mới được thoát nạn, ân đức này thật không biết lây gì để báo đền, nên tiểu sinh chỉ có một cách là ghi lòng tạc dạ thôi. Nghĩa muội của tiểu sinh vì nhất thời tức giận, nên mới lỡ tay giết chết hai vị lện sư huynh như vậy, tiểu sinh rất lấy làm áy náy trong lòng.

- Hà hà!

Thanh Lam chưa nói dứt, Thanh Hà đã cười ha hả. Tiếng cười của ông ta làm rung động cả cây cối quanh đó, rồi ông ta bỗng đưa

mắt nhìn vào ba vị cô nương đứng cạnh Thanh Lam đồng thời lắc đầu đáp;

- Lệnh nghĩa muội không giết lầm người đâu. Giang thiếu hiệp! Lệnh nghĩa muội giết chết hai vị sư huynh của lão như vậy là đã duy trì được chính nghĩa cho võ lâm. Đại sư huynh và nhị sư huynh của lão lưu độc thiên hạ, di hại sinh linh có thể nói là đáng chết lắm. Nay lệnh nghĩa muội đã diệt trừ hộ tai hại cho người đời lão phu không có gì là căm thù hết.

Nói tới đó ông ta nhìn vào chiếc gậy Lan Can gãy với áo bào độc bị chặt đứt làm đôi mà thở dài, rồi nói tiếp:

- Đường môn tứ bảo mà tổ sư của bốn môn đã chế ra vốn dĩ là để tế thế cứu người, không ngờ mới truyền tới ngày nay mà đã bị hủy diệt vì những việc ác độc hại người đời. Như vậy có phải là do số trời đã định như thế trước không?

Lúc ấy Băng Phách phu nhân vận công điều tức một hồi xong đã được khỏe khoắn như thường, vội đứng dậy, vừa cười vừa nói:

- Liễu đại hiệp là người thâm minh đại nghĩa, thực là hiếm có. Từ giờ trở đi đại hiệp sẽ phải gánh vác các trọng trách dùng chất độc để giải cứu chúng sinh, làm rạng rỡ lại thanh danh cho Đường môn.

Thanh Hà tỏ vẻ kinh hoảng, đáp:

- Thống xuất bách độc để giải cứu ách cho nhân dân, đó là di huấn của tổ sư của Đường Môn chúng tôi, lão phu không dám thối thác trách nhiệm ấy, nhưng mong phu nhân cũng phải chỉ giáo cho luôn luôn.

Các đệ tử của Đường Môn thấy người chưởng môn chết một cách thảm khốc như vậy, đang không có người cầm đầu, nay bỗng thấy tam sư thúc về tới, nên tất cả vội chạy lại vái chào tham kiến.

Thanh Hà khuyên răn mọi người vài câu, rồi bảo chúng khênh xác của Thiên Sinh và Tán Đình đem đi mai táng, làm ma chay hậu hĩ, rồi một mặt lại bảo mấy tên đồ đệ khiêng Giao Cơ vào trong nhà, tạm thời cho quản thúc.

Thanh Lam vội bảo Lan Nhi tiến lên vái chào và cảm ơn Liễu Thanh Hà đã cho mượn Hồng Hoàng Châu để chữa vết thương độc, rồi chàng lại giới thiệu Bạch Mai và Tiểu Hồng cho Băng Phách phu nhân được biết.

Lan Nhi cảm ơn Thanh Hà xong, lại tiến lên cảm ơn Băng Phách phu nhân.

Lúc này Bằng Phách phu nhân mới biết là Lan Nhi chứ không phải là Liễu Kỳ, liền nắm lấy tay nàng và ngắm nhìn một hồi lâu.

Thanh Lam vừa cười vừa đem chuyện Liễu Kỳ trúng phải Tuyệt Tình Trâm, thì lại tưởng lầm là Lan Nhi rồi Thẩm sư thái với Thiên Hô đấu với nhau, kẻ cướp đồ đệ lại, người giành con gái, vv... ai nấy nghe chàng kể xong đều cười ồ.

Thấy mọi việc đã xong xuôi, Bằng Phách phu nhân quyết định trở về Tuyệt Sơn để luyện thuốc liền cáo từ mọi người ngay.

Thanh Lam cũng vì cuộc hẹn ước ở Đông Hải, nên cũng xin cáo biệt Thanh Hà đi luôn.

Ngày nọ lên xuống núi Thách Thành là vì Lan Nhi muốn đi tìm kiếm Lam đại ca. Vừa rồi nàng đã hiểu rõ mọi chuyện đều do sự hiểu lầm mà nên và bây giờ nàng lại nghe thấy Lam đại ca bảo là chàng định đi Đông Hải, nàng cũng xin đi theo.

Thế rồi ba nữ một nam liền rời khỏi núi Hùng Nhĩ để đi núi Cửu Cung ngay, vì Thanh Lam đã hẹn với vợ chồng họ Thôi sẽ gặp nhau ở đó.

Lúc ấy trời đã tối, Thanh Lam đề nghị vào nhà một người nông phu ở gần đó để nghỉ tạm một đêm, sáng sớm ngày hôm sau mới lên đường đi tiếp. Nhưng Bạch Mai vì có thêm hai người bạn gái đi cùng, nên trong lòng rất cao hứng, cứ nhất định đòi lên đường đi ngay.

Khi bốn người đi tới núi Cửu Cung, hỏi thăm mới biết vợ chồng Văn Úy đã đi từ mấy hôm trước rồi.

Bốn người lại rời khỏi nơi đó mà đi tiếp. Trong khi đi đường ba cô bé vừa đi vừa truyện trò, miệng cười khanh khách, vui vẻ không thể tưởng tượng được.

Thanh Lam thấy ba người tính nết trẻ con nên chàng chỉ lắc đầu thôi, chứ không dám khuyên ngăn họ, và chàng đã hiểu biết tính nết của các cô nương này chỉ hơi mích lòng là phiền phức lắm.

Bốn người đang đi, Thanh Lam bỗng ngừng chân lại, khẽ ra hiệu và bảo ba nàng rằng:

- Thiên Lý Cô Hành khách kia kìa!

Bạch Mai không biết Thiên Lý Cô Hành khách là ai, nàng liền ngạc nhiên hỏi:

- Thiên Lý Cô Hành khách là ai thế?

Thanh Lam đáp:

- Đó là vị lão tiên bối ẩn cư trong Trường Hận Cốc đấy.

Chàng vừa nói vừa phi thân lên nghênh đón. Ngờ đâu, chàng lại nghe thấy có tiếng người nói vọng tới:

- A di đà phật! Thí chủ ẩn cư ở Trường Hận Cốc không tranh chấp với người đời, thật khoái lạc biết bao. Lão tăng là người tu ở chùa Thiếu Lâm, xưa nay không có điều gì thất lễ với thí chủ hết, thí chủ lại đến bôn chùa mà phá phách “Tàng Kinh lâu, rồi lấy cuốn Dịch Cân kinh đi như thế làm chi?”

Thanh Lam đã nhận ra đó là tiếng nói của Đại Giác đại sư, phương trượng của chùa Thiếu Lâm, chàng giật mình kinh hãi.

Thiên Lý Cô Hành khách là người rất chính phái, ẩn cư ở Trường Hận Cốc đã mấy chục năm, theo sự nhận xét của chàng thì người đến phá phách và lấy trộm cuốn kinh của chùa Thiếu Lâm là người khác chứ không phải ông ta. Như vậy chẳng lẽ trên giang hồ này lại còn có một Thiên Lý Cô Hành khách khác nữa hay sao? Nếu quả thực như vậy thì võ công của người ấy cũng cao siêu lắm. Nếu Đại Giác đại sư gặp được Thiên Lý Cô Hành khách trước thì không sao chứ gặp phải người sau thì ông ta thế nào cũng bị nguy tai chứ không sai.

Chàng nghĩ như vậy đang định dặn bảo ba nàng đừng có lên tiếng, ngờ đâu chàng vừa quay đầu lại, đã không thấy hình bóng của Tiểu Hồng đâu hết. Chàng đoán chắc là nàng đã lén vào trong rừng nên không để ý tới.

Chàng liền ra hiệu bảo, Lan Nhi với Bạch Mai hãy vào trong rừng ẩn núp để nhìn ra bên ngoài. Lúc ấy ba người đã trông thấy ở ngoài rừng có một người mặc áo bào đen, mặt bịt khăn đen hình dáng như hệt Thiên Lý Cô Hành Khách, nhưng hôm gặp ở Trường Hận Cốc thì Thiên Lý Cô Hành Khách lại mặc áo xanh, chứ không phải là mặc áo đen. Tuy vậy Thanh Lam cũng không để ý đến điểm đó, vì mặc áo khác màu là chuyện rất thường, và cũng vì thế mà chàng không nghi ngờ gì hết.

Đang lúc ấy, người mặc áo bào đen bỗng cười khì và hỏi:

- Lão phu nghe phong thanh cuốn Dịch Cân Kinh của Đạt ma thiên sư uyên bác, ảo diệu và tinh thâm, nên lão phu cao hứng muốn lấy để xem thử chứ có ai thèm thường gì cuốn sách ấy đâu?

Đại giác đại sư đứng ở trước mặt người mặc áo bào đen ấy vội đáp:

- A di đà phật, Dịch Cân Kinh là vật báu của chùa Thiếu Lâm. Tổ sư đã truyền lại cho mà lại để cho thất lạc. Dù lão tăng có bị chết muôn vạn lần cũng không sao chuộc lại tội lỗi được. Thí chủ đã không thềm cuốn sách ấy, thì cho lão tăng xin lại, lão tăng thực cảm ơn vô cùng.

Người mặc áo bào đen ấy, đứng khoanh tay về phía sau, trông rất kiêu ngạo nghe thấy Đại Giác Đại Sư nói như vậy, y liền ngừng mặt lên trời cười ha hả với giọng lạnh lùng nói tiếp:

- Lão phu đã gỡ cuốn Dịch Cân Kinh ấy ra xem, nhưng mới xem có mấy trang, thấy cuốn Dịch Cân Kinh ấy rất tầm thường nên đã vứt đi rồi.

Bạch Mai thấy người ấy ăn nói vô lý như vậy, liền tiến tới Thanh Lam rỏ tai nói nhỏ:

- Lam đại ca, y không phải là sư phụ của tiểu muội đâu. Vì tiểu muội nghe giọng nói đã nhận ra được ngay.

oOo